

Ze sborových akcí

Út	19. 3.	18:00	setkání starších věkem
Út	19. 3.	19:00	ekumenická biblická hodina (P.Filipi)
Čt	21. 3.	19:30	Setkání s hostem - Pavol Bargár, O misii
So	23. 3.	10:00	do 13:00; jarní úklid kostela
Ne	24. 3.	9:30	bohoslužby - Květná neděle (E.Čašková), výroční sborové shromáždění
Út	26. 3.	18:00	setkání starších věkem
Čt	28. 3.	18:00	Zelený čtvrtek - čtení pašijí
Pá	29. 3.	9:30	Velký pátek - bohoslužby s Večeří Páně
Pá	29. 3.	18:00	Velký pátek - bohoslužby s Večeří Páně
Ne	31. 3.	9:30	Hod Boží velikonoční - bohoslužby s Večeří Páně
Út	2. 4.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (M.Mašek-klavír)
Út	2. 4.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	9. 4.	19:00	schůzka hospodářské komise

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

V Janských Lázních

Obsah

Hospodine, zkoumej mě	2
Konfirmace III.	6
Vzpomínka na papeže Benedikta XVI.	8
Janské Lázně 2013	10
Noc kostelů 2013	15

Hospodine, zkoumej mě

Kázání Jaromíra Dusa na Vinohradech, 24.2.2013

Text: Jozue (24, 15–17a,19a, 23)

Jozue řekl: Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu. Lid odpověděl: Jsme daleci toho opustit Hospodina a sloužit jiným bohům! Naším Bohem je přece Hospodin. Tu řekl Jozue lidu: Nebudete moci sloužit Hospodinu, neboť on je Bůh svatý. A pokračoval: Odstraňte tedy cizí božstva, která jsou mezi vámi, a srdcem se přikloňte k Hospodinu. Amen

Odstraňte cizí božstva, která jsou mezi vámi, a srdcem se přikloňte k Hospodinu! Známé tajemství lišky z knihy „Malý princ“ (Antoine de Saint-Exupéry), že správně vidíme jen srdcem, neboť co je důležité, je očím neviditelné, můžeme v souvislosti s naším dnešním textem rozšířit a říci, že ne jenom správně vidět, ale také správně a dobře slyšet a rozumět a přiklonit se k Pánu Bohu, to vše lze učinit pouze srdcem. Cokoli jen formální před Bohem neobstojí a obstát nemůže! Přesto soudím, že Jozuovo kázání na rozloučenou střízlivě a realisticky počítá s tím, že ani s naším srdcem to není tak slavné a jednoduché, aby se k Pánu Bohu dokázalo přimknout a zůstalo mu pak nadosmrtně věrné!

Shromáždění Izraelských v Sicheu a naše shromáždění v tomto kostele jsou si v mnoha směrech velice podobná. Do Sicheu svolal izraelské kmeny Jozue – nás do tohoto shromáždění pozval Pán Ježíš Kristus. Třeba svým slovem „pojďte ke mně všichni – a já vám dám odpočívání“, nebo jindy svým pozváním k pro-

střenému stolu, u kterého smíme slyšet a přijmout ujištění „odpouštějí se ti hříchy, jdi a už nehřeš!“

Uzavření, nebo spíše obnovení smlouvy mezi Hospodinem a Izraelským společenstvím v Sicheu, byla v životě Božího lidu mimořádně důležitá událost. Zprávě o ní jsou věnovány celé dvě závěrečné kapitoly knihy Jozue. Představitelům Izraele, jeho starším, soudcům a správcům tehdy Jozue nejprve zopakoval, co všechno Pán Bůh pro svůj lid vykonal, a to ode dne, kdy povolal Abrahama, až do dnů, kdy i oni sami viděli, jak za ně Hospodin bojoval. Zemi slíbenou jim skutečně daroval a potom je vyzval k rozhodnutí a ke slibu zachovávat a činit všechno, co je napsáno v knize Mojžíšova zákona – neboť jestliže přestoupíte smlouvu Hospodina, svého Boha, kterou vám přikázal, a půjdete sloužit jiným bohům a klanět se jim, vzplane proti vám Hospodinův hněv a rychle vymizíte z této dobré země. Já a dům můj sloužití budeme Hospodinu!

Jozue se tedy ve své poslední řeči zřetelně a jednoznačně postavil na stranu Pána Boha. Bez ohledu na to, jak se rozhodnou ostatní, i kdyby se třeba většina Izraelců postavila proti programu svého vůdce, on a všichni, kdo jsou jemu svěřeni, jsou odhodláni věrnost Pánu Bohu zachovat. Od dob Jozue uplynulo hodně času. Může to být některým lidem líto, dnes si už ale sotva někdo troufne mluvit i za své nejbližší s takovou jistotou, s jakou to učinil Jozue. Zaručovat se za druhé,

Axmanna a 1997 Akademii výtvarných umění v Petrohradu. Roku 1998 studoval na AVU experimentální grafiku u Vladimíra Kokolii. V letošním roce vystavoval nejen v českých galeriích, ale i v Lyonu, Istanbulu, New Yorku, Mnichově či Amsterdamu. Pedagogicky působí na

VŠUP v Praze. Kurátoři instalace: Norbert Schmidt a Petr Tej

Pořadatel: Akademická farnost Praha a Centrum teologie a umění při KTF UK

Zdroj: <http://salvator.farnost.cz/index/patr-habl-postni-obrazy-pro-nejsv-salvatora>

NŠ březen 2013

		malé děti	velké
10. 3.	3. misijní cesta – Efez Sk18,23–19,22	Jarmila	Eva
17. 3.	3.misijní cesta – Efez, Artemidin chrám Sk 19,23–40	Blanka	Helena
24. 3.	3.misijní cesta – Troada – Eutychos Sk 20,1–12	Čáša	Filip
31. 3.	Velikonoce Boží bláznovství 1 Kor 1,18–31	Zuzka	Mirka

- Písnička 369 Více lásky
- Téma: Sestoupil do pekel
- na Noc kostelů – s dětmi divadlo o Broučcích
- Příští schůzka 4. dubna v 18 hodin
- Hostujícím kazatelům dáme možnost, aby také oslovili děti před kázáním, ale nebudeme to vyžadovat. Případnou píseň ze Svítá – jimi navrženou – může doprovodit varhanice na piano.

Noc kostelů 2013

Letos se opět chceme připojit k Noci kostelů, která se bude konat 24.5.2013. Připraven je předběžný program, který můžete najít na webových stránkách Noci kostelů, konkrétně zde: <http://www.nockostelu.cz/index.php?pg=kost713>. Chystají se dva koncerty (klavírní Radoslava Kvapila a koncert spirituálů skupiny Geshem), dále krátké přednášky Pavla Filipiho a Petra Slámy a řada dalších bodů programu. Své místo v programu budou mít i děti (Podvečer

s Broučky, dětská dílnička).

Sborovým dětem je letos určena ještě jedna nabídka – v doprovodu dospělých budou mít během večera možnost navštívit okolní kostely, prohlédnout si je a zúčastnit se zajímavých bodů připraveného programu. Na závěr je potom čeká skutečná noc v kostele – ve sborových prostorách budou moci přespat.

V případě zájmu prosím své děti předběžně přihlaste u Pavla Coufala.

jaš

Omlouváme se za utnutí rozhovoru, začal velmi hladově dívat a olizovat se, ale na redaktorku Adelaida H. Wernischovou, která rozhovor vedla, se Yetti

Sborová procházka v březnu

kdy: 17.3.

sraz: 14.00 na náměstí Míru

kam: na výstavu v Kostele U NEJSVĚTĚJŠÍHO SALVÁTORA

Patrik Hábl – Postní obrazy pro Nejsvětějšího Salvátora

Postní obrazy pro kostel Nejsvětějšího Salvátora (Popeleční středa – Velký pátek 2013)

Koncept malířské intervence Patrika Hábla pro letošní Popelec umělců v pražském akademickém kostele Nejsvětějšího Salvátora u Karlova mostu je radikální. Všechny obrazy barokních oltářů „nahradilo“ umění současnosti. Křesťanská ikonografie se jakoby mávnutím proutku vytrácí, nebeské vysílání přeladilo na jiný program. Poučený pozorovatel však konstatuje, že tomu možná není tak docela. Možná se mu vybaví třeba slavný Děčínský oltářní obraz od krále romantických malířů Caspara Davida Friedricha. . .

Háblovy monotypy se však nedají redukovat jen na krajiny vnitřní a vnější, a to i přes vzdálenou příbuznost např. s tušovými malbami umění Dálného východu. Jsou nejspíš tím vším dohromady, a zároveň něčím víc! Hranice zcela abstraktního výrazu je nejasná, křehká a těkává a jde ještě o kousek dál, než čeho se dotkl např. již zmíněný Friedrich u svého dalšího slavného obrazu Mnicha na břehu moře. Vlastně tomu je naopak: „Náhodné“ barevné mapy matou tím, že mohou připomínat krajinu, ve které ná-

sledně člověk hledá sám sebe. Otevírají tak prostory vlastní imaginace: ve svých zlatých variantách na černém podkladě se rozlitá barva proměňuje jak v absolutní záři vznešeného, tak ale i v obraz zmatku, tekutého zhroucení a zrcadlo vnitřního výkřiku, kde kasulový bohatě vyřezávaný zlatý rám jen zostřuje nadčasové napětí. Výsek plynutí tu tak ale paradoxně nachází pevnou hráz. Současnost je tím nekompromisně zasazena do svého historického kontextu. Nutno ještě dodat: Setkání s jinakostí a překvapení z nových souvislostí jsou v postní době v prostoru chrámu zcela na místě. Určitá redukce, vycházející z tradičního postního zakrývání kostelních obrazů, se v Háblově salvátorském souboru potkává se subjektivními obrazy, „zpovědními zrcadly“ odvažně nastavenými mnohdy nemile překvapeným návštěvníkům bohoslužeb.

Z náhodných doteků a uskupení barev však nakonec vyrůstá v celku kostela, a to i díky jeho historické struktuře, pevný a pečlivě promyšlený celek. Není to nakonec povzbudivý podnět pro tuto postní dobu?

Malíř a grafik Patrik Hábl

(* 1975) vystudoval VŠUP v Praze u prof. Pavla Nešlehy. V roce 1996 absolvoval roční litografické školení u M.

byť vlastní rodinu, se neodvažujeme ani v menších věcech, natož v otázkách víry a životního postoje. Riziko omylu je příliš vysoké! Proto soudím, že kdyby Jozue mluvil ke svým lidem dnes, slib věrnosti by dal nejspíše jen sám za sebe. Také vlastní ženu, své děti a všechny, kdo mu byli svěřeni, by vyzval, aby se k věrnosti Pánu Bohu rozhodli a zavázali sami, protože jak je v souvislosti s celou Jozuovou řečí naprosto zřetelné, ani on nechtěl k víře nikoho nutit, a zároveň ani on nechtěl někomu rozhodnutí víry ulehčit tím, že by rozhodl za něho. Jozuovo kázání čtu jako varování před nevhodným nátlakem, donucováním a vnucováním vlastních představ a plánů a ovšem i jako povzbuzení a doporučení osobního svědectví a osobního příkladu! S lítostí přiznávám, že mnozí v církvi, i já, zůstáváme svědectví a příklad dokonce vlastním dětem a vnukům dlužni. Toleranční sbory na Vysočině, které znám, jsou toho smutným dokladem!

Vyvolte si dnes, komu chcete a budete sloužit, vyzval Jozue zástupce izraelských kmenů, já už vyvolil, já se již rozhodl: chci s celou svou rodinou sloužit Pánu Bohu! Tehdy se celé shromáždění Izraele svobodnou volbou k Jozuovi připojilo. Starozákonní církve se rozhodla pro Hospodina a cizí bohy odvrhla! Stalo se to v Šekemu – v Sichem podle bratří králíkových, v místě se slavnou tradicí. Na tomto místě totiž postavil Abraham Hospodinu první oltář, protože na tomto místě se Hospodin Abrahamovi (tehdy již pětasedmdesátiletému) poprvé ukázal. Zde také Bůh Abrahamovi potvrdil svůj slib, své zaslíbení, které tohoto otce víry zvedlo a vyvedlo z pohodlí a zabydlenosti ve městě Cháran na cestu za Božím královstvím. Byl to slib, že tato země bude pat-

řit jemu a jeho potomstvu. Lze tedy říci, že právě na tomto místě učinil Pán Bůh z Abrahama poutníka, muže, který hledá město, jehož stavitelem je Bůh, jak to vyjadřuje epištola Židům, poutníka, který hledá Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní přijímá jako přidané, jako Boží dary navíc. (Gen. 12,6n)

V Sichem postavil oltář také Jákob. A nejen postavil, také pojmenoval! Nazval jej jménem „Bůh silný, Bůh Izraele“ (Gen. 33,20). Stalo se to bezprostředně potom, když mu došlo, jak zvláštním a pozoruhodným způsobem, po dlouhých letech vyhnanství u Lábana, mu Pán Bůh umožnil návrat domů. Jákob se tehdy velice obával setkání se svým bratrem Ezauem, bál se, že se mu Ezau pomstí. A Bůh to zařídil tak nepředstavitelně milosrdně, že se bratři sešli i rozešli v pokoji. Celá Jákobova rodina se potom mohla svobodně a volně utábořit na vlastních pozemcích před městem Sichem. To až do doby, než dva Jákobovi synové vzali pomstu své sestry do vlastních rukou a dopustili se krutosti, která si s jinými krutostmi starého věku i s krutostmi dneška v ničem nezadá!

Sichem je tedy místo, kde se spojuje mnohé! Dávné, přesto však ve vzpomínce stále živé vyznavačství předků, trestuhodné selhání Simeona a Lévi, jejich hřích připomínaný v Gen. 34 a zároveň i to, že zde došlo k první reformaci církve! Na tomto místě totiž Jákob vyzval všechny, kdo s ním měli odejít do Bét-el, takto: Odvrzte cizí bohy, které máte mezi sebou, očistěte se a vyměňte svá roucha (což dohromady znamená, čiňte pokání), a oni tak učinili. Čtete, že v Sichem zakopali všechny cizí bůžky, které u sebe měli, i náušnice, které měli na uších (Gen. 35,4). Té podrobnosti o náušnicích rozu-

mějme tak, že ti, kdo činí pokání, ti, kdo se rozhodují a odhodlávají k nové poslušnosti, musí dávat dobrý pozor především na Boží slovo, aby je dobře slyšeli, aby mu porozuměli, přijali je a dali se jím vést!

A nakonec Sicheu bylo jedním z útočištných měst. Zde končila krevní msta. Zde byl člověk, byť zavinil smrt, pod Boží ochranou, pod ochranou jeho milosti. Zde mohl žít v bezpečí. Každý, kdo vstoupil do Sicheu, si musel uvědomit, že je na místě, kde ať se podívá kamkoli, vše zde připomíná Boží milosrdenství. Strom, oltář, svatyně, to všechno tady byli sice němí, přesto hlasití svědkové toho, co se zde z Boží milosti odehrálo. Proto nepřekvapí, že i to veliké shromáždění Izraelců, které připomíná náš dnešní biblický text, spojené s Jozuovým posledním kázáním a společným slibem věrnosti Pánu Bohu, zde mělo mít svého svědka. Jozue vzal veliký kámen, postavil jej pod posvátným stromem, který stál při Hospodinově svatyni, a řekl: Hle, tento kámen bude jako svědek proti nám, neboť slyšel všechna slova, která s námi Hospodin mluvil.

My známe a máme podobná místa, jako bylo izraelské Sicheu! Již jsem naznačil, jsou to především naše kostely a modlitebny. Tedy i náš kostel! Co všechno, pro nás velice důležité, se zde stalo a děje! Zde si, především v modlitbách, vděčně uvědomujeme, co dobrého jsme s Pánem Bohem i se svými bližními prožili, co dobrého jsme od něho i od nich přijali. Zde myslíme také na budoucnost! Prosíme Pána Boha o jeho pomoc a ochranu, blízkost a požehnání, a to ne jen pro sebe a své nejbližší, ale pro celé Boží stvoření. Zde se, podobně jako Izraelští, zřikáme svých model a v pokání a s novým odhodláním se navracíme ke svému nebeskému Otci. A po-

dobně jako oni se zde i my setkáváme s výmluvnými svědky Boží přízně a zároveň naší nestálosti, či naopak našich návratů! Ne jen desky se čtyřmi články víry české reformace, hned u vchodu do kostela, nebo v posledních letech obrazy na čelní zdi kostela, i věci obvyčejnější, okna, lavice, varhany, to vše pro generace těch, kdo se zde shromažďovali před námi i pro nás, byly a jsou připomínkami, které nás někdy povzbuzují, jindy kladou tichou otázku pro naše svědomí – tak kdo tedy je tvým Pánem, komu sloužíš, jak je to s tvou věrností Boží věci a sborovému společenství, nevychládá tvoje láska?

Je dobře, že máme svá Sicheu, místa zvažování i nového rozhodování, místa, kde můžeme přiznat své viny, svá selhání i dluhy a kde slyšíme, že těm, kdo o odpuštění prosí, odpuštěno je! Jozuova otázka a výzva „vyvolte sobě, komu chcete sloužit“, se zde klade i nám! Říci „nechceme sloužit nikomu“ to možné není! Vždycky budeme někomu sloužit, někomu se odvezdáme – Bohu, nebo modlám, Bohu, nebo mamonu, Bohu, nebo svým vášním a zálibám. Písmo svaté to říká naprosto jasně a my si nedělejme iluze. Volba, před kterou jsme, není buď sloužit, nebo být svobodný! Ta volba je – buď sloužit Stvořiteli, nebo stvoření! I ten, kdo si myslí, že může být sám svůj, není! Ze zajetí vlastních nápadů, z otroctví vlastním choutkám, z vleku sil, kterým se člověk dobrovolně vydal nebo kterým se neubrání, se vymanit neumí a nemůže! Písmo svaté v souvislosti s církví z doby Jozue hovoří buď o službě Hospodinu, nebo službě bálům, pohanským bohům, kterých tehdy lidé znali mnoho. Dnešní člověk, když slyší o pohanských bozích, soudí, že „to se ho přece netýká“. Pohanská doba je dávno pryč i se svými bohy a

kusy, malá Juditka vytáhla nahoru jednu obrovskou ledovou krychli a tak jsme to tam narafčili, že to bylo myslím moc hezké.

A jaký jsi tady v Janských Lázních měla ještě hezký zážitek?

Hezký zážitek mám vždycky z těch krásných hor, co v Praze nemáme a potom jak jsme tady spolu, dospělí, děti, a jak se o ty děti staráme, jak jsou veselí a docela rády myslím s námi.

A co říkáš na „krmivo“?

Krmivo?! No není to možné, ale pokaždé se tady zvyšuje den ode dne dávka, kterou jsou naše žaludky schopné přijmout. A tady se nikdy nestalo, že by nám třeba nechutnalo, to neexistuje.

Jakub Rais:

Jak se ti tady na horách líbilo?

No líbilo se mi tady hodně, hory jsou krásné, no a můj nejlepší zážitek asi byla sáňkařská dráha, ta je vždycky zábavná. No a můj největší zážitek asi byl jeden z běžkařských výletů.

Jak ti tady chutnalo jídlo?

Jídlo tady vaří vždycky dobré a chutnalo mi tedy i letos.

A jak se ti líbilo počasí?

No, mohlo tedy víc sněžit, nemuselo být takové teplo, takže to docela hodně roztálo, ale jinak počasí bylo dobré.

Adelaida Wernischová:

Co z letošních hor ti nejvíce utkvělo v paměti?

Nejdéle si asi budu pamatovat, jak jsme se Samuelem Svobodou a Kubou Raisem zlobili Vítka Bruknera, všechny věci kolem, pomeranče, slánky, naše rukavice, polní lopata, nám povídaly o strašlivých činech, co Vítek v tajnosti koná.:D

No a taky jsem si jako pokaždé moc užila náš tunel a listovo-bobové dráhy, běžky a večerní kino a „panenské doupe“ s rukama.

Co říkáš na každodenní palivové články?

Umění vaření palivových článků v Jánkách výborně ovládají, takže mohu jen pět chválu. Pokaždé mě dostatečně posílily na úkony dne i adrenalinové výlety.

Jak se ti líbil okamžitý stav ovzduší? (pro ty, co nevynikají v zeměpisu=počasí:D)

Ale jo, šlo to, ani nás moc nezlobilo, i když ty oblevy si atmosféra mohla odpuštit.:P Ale sněhu bylo docela dost. . .

Ptali se Adelaida H. Wernischová, Jakub Rais, Samuel Svoboda Zapsala Adelaida H. Wernischová

Rozhovor s Yettim z Janských Lázní

Dobrý den pane Yetti. Smím se zeptat, co vás vedlo k tomu, že jste se přestěhoval k Janským Lázním?

Dobrý den vážená redaktorko Hroznu, no je to docela jednoduché. Nerad to připomínám, ale když mě Bob a Bobek u Špindlerova Mlýna porazili, styděl jsem se, a tak jsem se radši přestěhoval. Nechtěl jsem nikam daleko a tady u Jánek se mi zalíbilo.

Co konkrétně se vám tady zamlouvá?

No, každý rok sem v zimě jezdí vypasení členové vinohradského sboru, i když tedy se mi ještě žádného nepodařilo chytit, ten jejich Pánbíček je nějak ochraňuje. Ale na ty jejich břuchy mám zálsk. A v noci se moc dobře klouže na drahách, které jejich děti staví.

že jsem si při brždění „ostrouhala“ svoje nové boty.

A s „krmivem“ jsi tady spokojena?

Rozhodně jsem spokojena, ale radši se potom nebudu vážit.:D Už nikdy..

A co říkáš na počasí, které tu během pobytu bylo?

No, mohli jste ho zařídit teda trochu lepší!:D

Mikuláš Vymětal:

Jaký máš z letošních Jánek nejlepší zážitek?

Nejvíc se mi líbilo, když jsem se s Deborkou vysekal na saních a tekla z ní krev a byla celá od sněhu a zjistil jsem, že jí nic není. A druhá věc co se mi nejvíc líbila je, že se lidi smáli mým vtipům, že ještě pořád účinkují.:D

A co říkáš na počasí?

No, měli jsme tu tak nějak čtyři roční období. Po příjezdu zima, potom byla obleva, to bylo jaro, potom zase mrzlo, znovu zima. Na Černé Hoře svítilo sluníčko, to bylo léto, jen ten podzim nám tu chyběl.

No to by teda dopadlo, kdyby takhle vypadal rok, zima, jaro, zima, léto...:D

Vítek Brukner:

Co se ti v Janských Lázních nejvíc líbilo?

No, tak nejvíc se mi líbil Kuba Rais. To je strašlivej zlobivák. To se mi moc líbilo. A pak se mi líbila Áďa, to je zase strašlivá zlobivačka a sprostáčka. No a o Samuelovi Svobodovi, to snad ani nemůžu odpovídat! Protože to bylo jedno sprostý slovo za druhým. Ale to se mi

vlastně na nich líbilo, že to neskrývali, že jsou sprostáci.:D

A co jídlo, Kanče (Dobry Kanec=Vítková přezdívka) ?

Jídlo mi moc chutnalo, jen kdybych nemusel být v jedné místnosti s těma největšíma zlobivákama pod sluncem. Pak by mi chutnalo ještě víc.:)

Helena Wernischová:

Řekneš nám něco o večerním programu, který jsi připravila pro ty nejmenší z janskolázeňských „nájezdníků“?

Putovali jsme s žabákem Filemonem a jeho dvěma kamarádkami ovečkami a viděli jsme je na živo, v plyšové i loutkové podobě anebo dokonce i ve stínové. Příběh byl dobrodružný, někdy i bouřlivý, co se týče zvuků lesa i zvířat nebo nepřátelských aut. Ale taky dlouhý, musíme ho tedy dokončit v Praze a na to se těším.

Jaké jsi v Janských Lázních zažila „dobrodružo“?

Dobrodružo bylo, když jsem krmila koně a měla jsem jenom půlku rohlíku pro každého a jejich tlamy sápadící se po těchto půlkách byly mnohonásobně větší než pecen chleba. Ten jsem bohužel neměla.. Přesto jsem přežila.:D

A co říkáš na „ranní baštu“?

Ranní bašta je úžasná a bude se mi stýskat, že doma mi nikdo takovou nepřipraví. Bé!

Zuzka Bruknerová:

Jak se ti letos povedla výzdoba tunelu, který postavili děti a dospělí muži?

No, letos byl tunel a celá ta stavba o něco nižší. Ale děti se přizpůsobily, nevadilo jim to a přinesly obrovské ledové

bůžky. Nemylme se ale! Bál, to je bůh lidských přání, říkával bratr profesor Heller. Bál nikoho nezneklidňuje, naopak člověka omlouvá a uklidňuje a vychází vstříc jeho sklonům a pudům. Je to bůh, který člověku dobře rozumí, tak se alespoň lidem jeví, a proto jim radí, co sami chtějí. Říká, přizpůsob se poměrům a všechno si zaříd, jak ti nejlépe vyhovuje, na nikoho se neohlížej, a když, tak jen snad na ty, kdo se ti mohou někdy hodit. Zkrátka, žij si, jak chceš. Lákavý bůh! Slibuje všechno dát, ve skutečnosti všechno bere! Bál pro člověka nikdy nic neudělal, jen láká a svádí a tvrdí, že nějaká vyšší autorita nad našimi životy neexistuje, zemské je to nejvyšší a jediné.

Jak docela jiný je Pán Bůh! Pán všeho a nade vším! Pán nad životem člověka, a jak věříme, i nad jeho dějinami. Je to Bůh, který se sklání, dává se poznat, mluví, potkává se s námi, a když jde do tuhého, sám se staví na naše místo. Kdybychom měli sami nějak navázat na Jozuovo kázání v Siche, mohli bychom v jeho řeči pokračovat třeba takto: Jen si vzpomeňte, co Hospodin v Pánu Ježíši Kristu pro svůj lid vykonal. Naše viny vzal na sebe, dal se vést jako beránek k zabítí a nebránil se. Když mu zlořečili, dobrořečil, a když se zdálo být všechno marné a prohrané, ukázalo se, že není! Kristus slavně z mrtvých vstal – a nám dal moc a právo, stát se Božími dětmi. Rozhodněte se tedy, komu chcete věnovat svou důvěru a ovšem i svou sílu a schopnosti, komu chcete zasvětit své životy. Svobodu k rozhodnutí máte! Nikdo vás k ničemu nenutí! Když se ale rozhodnete pro Krista, rozhodnete se pro právo, pravdu, spravedlnost, pro lásku a milosrdenství, proti násilí, pýše, nepoctivosti, sobectví.

My jsme se rozhodli pro Něho! Poznali jsme a uvěřili, že On se dříve, mnohem dříve, rozhodl pro nás. Oblíbili jsme si ho a přiznali se k němu, neboť jsme poznali, že On nás měl a má opravdu k smrti rád. Usoudili jsme, že jemu věnovat svou důvěru není pošetilé! Je to to nejlepší a nejrozmnější, co můžeme udělat! Jozuovo kázání v Siche bylo také úspěšné. Izraelští se tehdy přímo manifestačně k Pánu Bohu přihlásili. Pánu Bohu chtějí sloužit všichni!, jak je k tomu Jozue, i vlastním příkladem, vyzývá! Potom ale sám Jozue do nadšené atmosféry promluvil, tentokrát zcela nečekaně a jakoby napříč všemu, co bylo dosud řečeno. Tak vůdce nebo politik obvykle nemluví! Lid volá, že chce sloužit Hospodinu – a Jozue praví: nebudete moci sloužit Hospodinu, neboť Hospodin je svatý! Jak je bible strážlivá a pravdivá! Jak ani ve chvíli všeobecného nadšení nepřipustí iluzi, že sloužit Hospodinu je snadné a jednoduché a že když Pán Bůh a člověk uzavírají smlouvu, činí tak jako rovnocenní partneři. Té Jozuově připomínce Boží svatosti, také v souvislosti s poselstvím dnešní neděle, rozumím tak, že náš slib věrnosti Pánu Bohu je nutně stále obnovovat, a zároveň že je nutně stále Pána Boha prosit, aby nad tímto našim slibem On sám bděl a sám za něj také v pravém slova smyslu ručil. Rozpomeň se Bože na své milosrdenství, volá církev a volá křesťan, když se i on sám na Pána Boha rozpomenul a uvědomil si, že Bůh je svatý, my nesvatí, a že naše úsilí, odhodlání, naše dobrá předsevzetí, naše sliby, kde by byly, kdybychom nemohli s Pánem Bohem začínat znovu a kdyby se Boží milosrdenství a odpuštění nevztahovalo právě i na naše nesplněné sliby!

Celé Písmo, i příběhy biblických pra-

otců, nás ujišťují, že jedná-li se o smlouvu mezi Pánem Bohem a námi, pak z Boží strany je skutečně všechno zaručené, jisté, jednou pro vždy platné, neboť Hospodin svatý je, z naší strany je naopak všechno nejisté, a to i v tom smyslu, že kdo se domníváš, že stojíš pevně, dej si pozor, abys nepadl. Právě lidé, kteří měří své životy Písmem svatým, dobře vědí, jak je to často jen o vlasek a člověk by

se snadno zřítíl do propasti samolibosti a pýchy. Proto k dnešní prosbě církve „Reminiscere“ (pamatuj Hospodine na své slitování), připojujeme ještě prosbu, kterou končí žalm 139. Bože, zkoumej mne, ty znáš mé srdce, zkoušej mne, ty znáš můj neklid, hled, zda jsem nesešel na cestu trápení a po cestě věčnosti mne veď. Amen

Konfirmace III.

26.4.1953

Fotografie pro vzpomínku je z poslední konfirmace, kterou vedl před svým odchodem do důchodu bratr farář Bedřich Jerie ve vinohradském sboru a která se konala 26. 4. 1953. Lze ji spojovat též s číslovkou první, a to s ohledem na náš věk – konfirmandů. Na rozdíl od těch před námi bylo nám již 15 let, což souviselo se změnou dřívější tříleté měšťanské školy na čtyřletou jednotnou „střední“ školu. Spolusedící bratři s b. farářem –oba nahrazovali nepřítom-

ného tehdejšího vinohradského vikáře b. Jiřího Tytla, který vykonával již rok náhradní vojenskou službu, a společně pomáhali s naší předkonfirmační přípravou. Po pravé ruce b. faráře je to bratr Dr. Eugen Zelený a po levé ruce tehdejší vinohradský kurátor bratr Jan Filipi. Druhou vzpomínkou, která nám na konfirmaci zbyla, je kniha od b. f. B. Jerieho: „Na cestu životem“, darovaná nám vinohradským staršovstvem.

Aleš Laichter

Ad „babička“ – sestry Helena a Jarmila vyjely spolu se sestrou Kyselovou na Černou Horu a nevěšily si, že lanovka směrem dolů končí již v 16 h. Měly se moc hezky, nicméně když se chystaly na zpáteční cestu, nemilou věc zjistily. Naštěstí jede lanovka ještě pro opozdilce jednu zvláštní jízdu v 17:30. Co teď? Sestry dostaly nápad – posadí milou babičku v lese na pařez. . . Ale ne. Nelekejte se, nezbláznily se ani sestry ani já. Lanovka má totiž v čekací hale nové židle ve tvaru pařezů. A je tam navíc pěkně teplo, takže sestra Kyselová si tam pěkně poseděla a Helena s Jarmilkou ještě trochu „raisovaly“ po Černé Hoře. Všechny tři potom spokojeně sjely v daný čas dolů a byly náramně spokojené, hlavně Dagmarka. A vůbec musím na tomto místě říct, že je krásné, že

s námi Dagmar takto odvážně jezdí na hory. Díky, Pane za to.

Ad „naše slepota“ – Mirek dostal od kamaráda mapu. A ne ledasjakou. Jedna cesta se totiž kdysi jmenovala Cejnarova a na darované mapě to bylo krásně vidět. Mirek mapu pěkně zarámoval a inkriminovaného večera ji nechal mezi námi kolovat. A začalo to – kde je to? Já na to nevidím. Já nemám brýle. To jsou mrňavá písmenka. Která cesta? Atd. No, nepřečetl to pořádně nikdo. Mirek byl zoufalý, a tak se ani nedívám, že o nás nakonec řekl výše uvedená slova. Mirku, drž se, s námi to zřejmě už lepší nebude, ale tebe ať prosím Pán Bůh dobře opatruje, protože jste s Pavlou náš (evangelický) krkonošský poklad.

Zuzka Bruknerová

Rozhovory z Janských Lázní

Účastníky letošního pobytu v Janských Lázních jsme obešli s mikrofonom a zeptali se jich na jejich dojmy.

Matěj Cháb:

Co se ti tady v Janských Lázních nejvíc líbilo?

Mně se moc líbilo, jak jsme hráli hry, co děti připravily.

A co říkáš zdejší kuchyni?

Mně tady chutná vždycky opravdu moc.

A co říkáš na počasí, které jsme tu měli?

Já si myslím, že bylo docela dobré, sice trochu střídavě chvilku sluníčko, chvilku zamračeno, ale vyhovovalo mi.

Jana Šarounová:

Co se ti tady v Janských Lázních nejvíc líbilo, máš nějaký „pikantní“ zážitek?:P

Jejda, když já nevymyslím nic vtipného. No nejvíc se mi tu líbilo tvořit společenství se všemi kolem mě, s dětmi i dospělými, smát se, povídat si s nimi, jezdit na saních. . .

A nevadilo ti ta malá „příhoda“ co se stala tvému saňovému spolujezdci Kubovi, když upustil sánky a ty sjely pár set metrů dolů po sjezdovce? (pro nezasvěcené, nakonec to dopadlo dobře, hodný Polák je vytáhl na kotvě)

No to mně hodně vadilo, z toho se mi úplně zastavilo srdce a dosud nezačalo pořádně jít. ? Taký mě rozzlobilo,

Ještě připojím krátký odstavec z práce *Bohu zpívejte umělecky*: „První pohled na problematiku církevní hudby nám usnadní, když si uvědomíme, že Bible obsahuje svůj vlastní zpěvník – Žalmy, které nevznikly pouze z praxe bohoslužebného zpěvu a hudby, nýbrž v živém provozování, a obsahují v sobě i hlavní zásahy teorie hudby víry a pro

víru. . . Žalmy se modlí a zpívá již prvotní církev jako Kristovy hymny. Kristus se tak sám stává sbormistrem, který nás učí tu “novou píseň,, který církvi dává melodii a způsob, jak můžeme vhodným způsobem chválit Boha a spojit se tím s nebeskou liturgií.“

Miloš Lešíkar

Janské Lázně 2013

Jak se o nás – skupině z Vinohrad – vyjádřil MIREK CEJNAR, správce našeho dočasného domova v Janských lázních SOLA FIDE, když si v jeden večer udělal čas a poseděl v naší veselé společnosti? Řekl, že už se dávno tak nenasmál (a my jsme se taky s ním moc pobavili). Tak tedy Mirkova slova:

„To je skupina todleto. Zahynou na normální cestě, starou babičku nechaj

v lese na pařezu, mohl bych jim nakukat cokoliv, protože jsou slepí.“

Pro vysvětlení: ad „normální cesta“ – účastníci nazvali tento běžkový výlet Pochodem smrti a vědí proč: na jeho začátku mlha a ledovka, pak jízda v hlubokém sněhu – nezatočíte, nezabrzdíte, po pádu jen tak nevstanete. A to jsme s sebou měli i děti – je vidět, že vinohradské děti umějí být statečné.

Konfirmace sestry Bružové – 1937

V roce mé konfirmace, byl to rok 1937, nás konfirmandů bylo celkem padesát. My dívky jsme měly na sobě ty nejsvátečnější šaty a i chlapi byli lépe oblečení, většinou v tmavém obleku.

Když měla být zkouška konfirmandů před staršovstvem, měli jsme velký strach. Byla to skutečně zkouška, my jsme nevěděli, na co se nás budou ptát. Kurátorem byl tehdy doktor Lukl, výborný lékař a velmi přísný pán. Přiznám se, měla jsem trému jako před maturitou. Ale zřejmě jsme obstáli, všichni jsme mohli jít ke konfirmaci. Když nastal ten den, přijela i moje babička z Mariánských Lázní, i pro celou rodinu to byla významná událost, rodinná slavnost.

Každý z nás konfirmandů jednotlivě přistupoval ke stolu Páně, kde jsme poklekli na připravené klekátko, kurátor nám žehnal a dostávali jsme svůj konfirmační text, který nás měl provázet po celý další život.

Už během své konfirmace jsem si uvědomovala, že Bible je tu pro nás a celá. Měla jsem zkušenost od svých katolických spolužaček, které se učily jen z Nového zákona a mé židovské spolužačky zase jen ze Starého a já měla celou Bibli.

A když přicházely ty rány na naši vlast – Mnichov, Hitler, mé vyloučení, zmizelé a nakonec zavražděné židovské kamarádky, často jsem si v těchto těžkých chvílích i v pozdějších životních krizích vzpomněla na ten okamžik, jak jsem klečela na klekátku se skloněnou hlavou, a pan kurátor mi žehnal a říkal můj konfirmační text. Pan farář Jerie, který nás na hodinách náboženství na konfirmaci připravil a pak konfirmoval, byl naším průvodcem a oporou i v těžkých válečných letech i v době nástupu komunismu. A my jsme si mohli u téhož pramene znovu a znovu svou víru ověřovat. Konfirmační text považuji za velké dobrodiní, pan farář Jerie mě musel velmi dobře znát, když

mi dal ta slova – ohlídání úst a přemýšlování srdce. Mladý člověk, který se o vše kolem sebe překotně zajímá, může v tomto dělati velké chyby: moc brzy promluvit, příliš mnoho hovořit či si dělat příliš rychle úsudek.

A možnost jít po confirmaci k Večeři Páně byl pro mě zářez do života, do té doby jsem ty kruhy tvořené dospělými členy sboru – kalich předávaný z ruky

do ruky, mohla jen sledovat. Nyní jsem se stala plně součástí sborového společenství, tehdy panovalo při vysluhování VP ticho, do kterého zaznívaly biblické verše pronášené jednotlivými vysluhujícími.

Třebaže od mé confirmace uplynulo již 76let, není to pro mě jen nějaká matná vzpomínka. Zavřu oči a vybavuji si svou confirmační neděli v každé podrobnosti, jako by to bylo včera.

Z přimluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Pane, stojíme před tvou tváří v modlitbách ve víře v tvá zaslíbení, prosíme tě za tvá slitování. Prosíme tě za tvé slovo, ať je pro všechny, ať jej znají nebo neznají. Dej ať promlouvá radostí ke všem, kdo jej slyší.

Prosíme, ať radostně zazní tam, kde schází naděje a vítězí smutek, rozveselí ty, kdo hledají sebe sama, a napravuje stezky všech, kteří si je sami pokřivili. Prosíme, ať tvé slovo zaznívá novou nadějí všem, kterým chybí někdo blízký, opuštěným, nemocným, ať pomáhá těm, kteří o své blízké pečují a nesou s nimi jejich trápení.

Prosíme, ať tvé slovo přináší mír do míst, kde hoří války, prosíme tě za pokoj v Sýrii. Prosíme tě za lásku pro lidi,

kteří nemají rádi své bližní kvůli tomu, že mluví jinou řečí nebo jinak vypadají.

Prosíme, ať tvé slovo dává svobodu těm, kteří jsou nespravedlivě stíháni a kteří trpí pro tvé jméno, a je světlem těm, kdo tě považují za nemoderní přežitky.

Prosíme, ať tvé slovo slyší ti, kteří mají moc v v časnosti tohoto světa, ať z něj čerpají moudrost a především lásku pro svá rozhodnutí.

Prosíme, nepřestávej vyučovat shromáždění křesťanů po světě ve svém slovu a měj s nimi laskavou trpělivost, když neslyší nebo nechtějí slyšet, co říkáš.

Prosíme, ať tvé slovo spojuje všechny církve v jednu obec Kristovu. Amen.

Vzpomínka na papeže Benedikta XVI.

Poslední nejvyšší představitel katolické církve, Benedikt XVI. (původním občanským jménem Joseph Ratzinger, narozen 16. dubna 1927 v Marktlu v Bavorsku) byl v pořadí již 265. papežem, suverénem státu Vatikán.

Působil vedle kněžské práce také jako

profesor na různých německých univerzitách a byl jedním z teologických konzultantů druhého vatikánského koncilu. Později se stal arcibiskupem Mnichova a Freisingu a kardinálem, děkanem kolegia kardinálů, prefektem Kongregace pro nauku víry. Papežem byl zvolen

foto Wikipedia.org

19. dubna 2005 po úmrtí Jana Pavla II., ke dni 28. února 2013 pak především ze zdravotních důvodů rezignoval na papežský úřad. Co se jeho teologických názorů týká, v období Druhého vatikánského koncilu byl řazen k reformnímu proudu, později pak spíše mezi konzervativce. V jeho učení a pojednáních lze nalézt obranu tradičního křesťanství a tradičních hodnot jako odpověď na vzrůstající dekristianizaci a sekularizaci v mnoha rozvinutých zemích. Z tohoto důvodu prohlašuje relativistické odmítání objektivní pravdy a zejména odmítání objektivních morálních pravd za ústřední problém 21. století.

Jako příslušníci protestantské církve máme k papežům obecně zcela jiný vztah než bratří katolíci a asi u nás převažují spíše sympatie či antipatie ve vazbě na konkrétního daného člověka, který právě

papežem je.

Osobně jsem se ujal napsání této vzpomínky proto, že mi poslední papež byl osobou velice sympatickou a vážil jsem si ho dávno předtím, než byl vůbec papežem zvolen. Ač se to poměrně málo ví, je (a určitě i nadále bude) bývalý kardinál Joseph Ratzinger také velkým milovníkem hudby, výborným klavíristou a především uznávaným teoretikem hudby (zvláště pak církevní). Troufám si říci, že napsat něco podrobnějšího a hlubšího z historie duchovní hudby nelze bez odkazů na práce Josepha Ratzingera.

Pro ilustraci připojím několik konkrétních citací, které nám jeho vztah k hudbě přiblíží. Nejprve něco z publikace *Světský a lidský obraz liturgie a jeho odraz v liturgické hudbě*: „Liturgie a hudba jsou spolu již od počátku svázány sourozeneckým vztahem. Tam, kde člověk chválí Boha, slova nepostačí. Rozmluva s Bohem překračuje hranice lidské řeči. Proto liturgie ze své podstaty volala všude na pomoc hudbu, zpěv a zvuky tvorstva ve zvuku hudebních nástrojů, neboť chválit Boha nepřísluší pouze člověku. Bohoslužba je začleněním se do chvály všeho tvorstva.“ Dále píše: „Přestože liturgie a hudba jsou podstatně spojeny, byl jejich vzájemný vztah často obtížný, zvláště pak v obdobích, kdy se měnily dějiny a kultury... Zdálo se, že se jedná o spor mezi pastoračními praktiky na straně jedné a církevnímu hudebníkovi, kteří se nechtěli podříditi pouhé pastorační účelovosti a pokoušeli se uplatnit vnitřní důstojnost hudby jako samostatné pastorační a liturgické měřítko. Zdálo se, že spor se v podstatě pohybuje v rovině užití. Spor o církevní hudbu se však stává příznačný a zástupný i pro otázku, co to bohoslužba vlastně je.“